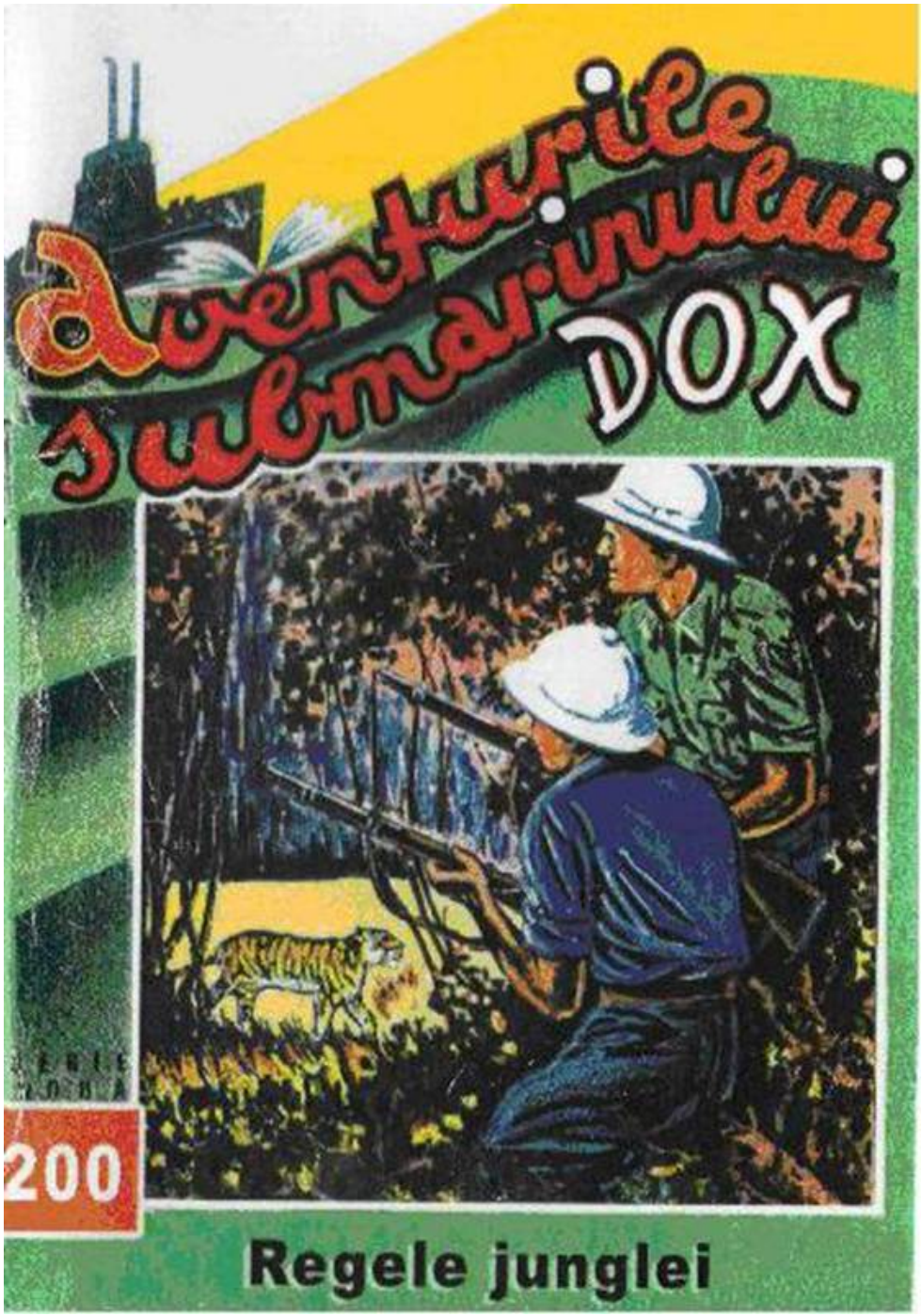
Aventurile submarinului DOX
200
Regele junglei

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 200

REGELE JUNGLEI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
TAINA DIN JUNGLĂ

JUNGLA! Copaci uriaşi ce cresc în aer, a căror coroană de jos nu se poate recunoaşte, imposibil de delimitat trunchiuri, crăci, crengi, liane şi masa de Frunze. Asemenea unui perete, pădurea se ermetiza peste tot. Apoi ţesătura de tufişuri, tot felul de ierburi, arbori de diferite generaţii, cei mai mari depăşind şi sufocând pe cei mici, toţi însă umbriţi de coloşii de 30-100 metri. Toate aceste forme erau legate prin liane de nepătruns.

Deasupra râului îngust copacii formau o cupolă de Frunze prin care nu trecea nici o rază de soare. Aerul umed-fierbinte şi un semiîntuneric continuu îi înconjura pe cei ce şedeau în îngusta luntre indigenă pilotată şi vâslită cu prudenţă. Mii de păsări de toate felurile îşi produceau concertul de dimineaţă. Oamenii din luntre erau atenţi doar la malurile apropiate şi nu la simfonia păsărilor. În fiecare clipă putea apare în faţa lor aşezarea formată din cei trei colibe pe stâlpi, cu un renume atât de rău la băştinaşi: Penepe.

Penepe unde locuia marele Dukun, cel care era în legătură cu şeitan.

În canoe şedeau comisarul Johns din Palembang, George Farrow, Peter Sidin şi un malaiez. Comisarul Johns era pe urmele unui criminal numit Tolker (aşa se prezentase el lui George şi lui Petre). În realitate însă el se numea Kalwer.

Acest om îi păgubise pe cei doi, aşa că ei i se asociaseră comisarului şi lui Sidin un Kabu de pe râul Bajat şi care le servea drept ghid spre Penepe.

La început Sidin se împotrivise în sinea sa, căci şi el se temea de Dukun (un Dukun e un tămăduitor, vraci sau vrăjitor). Un asemenea Dukun trăia singur în Penepe, având, cum spuneau băştinaşii legături cu satana.

Mai demult Penepe fusese locuită de mai multe familii de Kubu. Dintr-un anume motiv însă, ele părăsiră mica aşezare şi nu se mai întoarseră. Doar vrăjitorul a rămas. Pe el voiau cei din luntre să-l cunoască. Aflaseră că Tolker se refugiase acolo.

Canoea luneca în linişte. Nimeni ni scotea nici o vorbă. Toţi se uitau încordaţi înainte. Sidin care era în faţă, printr-o mişcare de braţ, le dădu de înţeles că aşezarea poate apare în orice moment. Un cot al râului le luă însă vizibilitatea. Indigenii se opriră din vâslit şi frână cu toată puterea barca, vâslind înapoi. Malaiezul îl imită, cu toate că nu văzuse nimic.

Îşi dăduse seama din atitudinea lui Sidin că acesta văzuse ceva îngrozitor.

Canoea se deplasa câţiva metri înapoi.

— Ce e? întrebă George încet.

— Tuan, Penepe e în faţă, răspunse fricos băştinaşul. Sidin văzut Dukun, el stă la apă.

— Şi tu de ce te-ai speriat aşa? mârâi comisarul supărat. Înainte, să vorbim cu vraciul!

Sidin se uită înfricat la George şi scutură din cap.

— Tuan, mai bine Tuan să nu se lase văzuţi de Dukun, ăsta poate vrăji la ei!

Nu lipsi mult ca comisarul să râdă în hohote. Se stăpâni însă la timp.

Voi să răspundă ceva în doi peri, dar George i-o luă înainte:

— Domnule Johns şi eu cred că e mai bine să nu fim văzuţi!

— Vă temeţi cumva de acest Dukun domnule Farrow?

— Nu mă tem nici măcar de şeitan, care după cum spun indigenii ar locui aici, domnule Johns. Dar în interesul urmăririi cred că e mai bine să nu fim văzuţi imediat. Cel mai bine e să coborâm pe mal. Văd că se poate pătrunde prin desiş. Gândiţi-vă că vraciul habar n-are de prezenţa noastră. Sau vreţi ca Tolker să vă scape în ultima clipă?

— Hm, aici aveţi dreptate, domnule Farrow, am crezut la început că vă este într-adevăr frică.

— Să lăsăm asta, avem altceva de făcut, fu răspunsul. Sidin te-a văzut Dukun?

— Nu Tuan, Dukun uitat în altă parte şi spatele la Sidin.

— Bine, coborâm pe mal. Tu Sidin rămâi cu Kabuah în barcă ascuns. Crengi ca să camuflaţi barca. Ne aşteptaţi până ne întoarcem.

Petre descoperi o potecă îngustă în spatele unor tufişuri. Venea de la mica aşezare şi ducea în junglă. Se vedea că fusese folosită adesea.

Încet şi cu prudenţă se îndreptară spre aşezare. Deja după vreo trei sute de metri o văzură prin crengile desişului. Se opriră fără să vrea şi ascultară. Dar, în afară de larma păsărilor nu se auzea nimic.

George dădu la o parte câteva crengi. Acum se vedeau bine cele trei colibe.

Nu erau părăginite cum crezuseră la început, din contra, păreau recondiţionate. Erau colibe Kubu tipice, clădite pe stâlpi.

În zadar se uită George după Dukun. Sidin spusese că ar fi pe mal. După ce se uită atent la colibe, comisarul îi şopti lui George:

— Îl vedeţi domnule Farrow? Tipul a dispărut brusc.

— O fi în una din colibe, domnule Johns. Aşteptăm aici, până apare din nou.

— Nu ştiu cum să vă spun, domnule Farrow, vă rog să nu râdeţi de mine, dar am avut aşa deodată, un sentiment de pericol. Locul mi se pare sinistru. Mă înţelegeţi?

— Aveţi dreptate, nici mie nu-mi palce locul. Vom fi foarte prudenţi. În primul rând să nu ne arătăm. Trebuie să vedem ce fel de om este acest Dukun.

— Nu cred că vom găsi aici pe Tolker, domnule Farrow. Ce să facă aici? Aici este clar că nu-şi poate valorifica prada. Sau poate se ascunde deocamdată!

— Bergas a fost aici, atunci şi Tolker a trecut pe aici, domnule Johns. Poate că Bergas voia să se întoarcă şi Tolker îl aşteaptă aici.

— Sau…. Şi pe Tolker l-o fi ajuns destinul, domnule Farrow. Eu îl cred că pe acest Bergas capabil de orice. N-ar fi ezitat să-şi ucidă camaradul.

Vorbeau în şoaptă, cercetând neîncetat din priviri aşezarea. Dar nu era nimic de văzut încă. Aşteptară cam o oră. Comisarul începea să se enerveze.

— Hai să mergem! Dacă cercetăm rapid colibele, Tolker nu va putea scăpa. Se pare că vraciul s-a dus să se culce.

George recunoscu că n-are sens să aştepte apariţia bătrânului. Dădu aprobator din cap, apoi prudent înlătură crengile de-o parte şi păşi în deschizătura creată, urmat imediat de însoţitorii săi. Acolo se opriră şi se uitară în jur. Nu se mişca nimic.

— Veniţi domnilor, încep imediat eu percheziţionarea colibelor, insistă comisarul. Nu vom aştepta până ne surprinde cineva.

Păşi hotărât către una din colibe.

— Aşteptaţi aici jos, le spuse celor doi, eu urc singur. Din păcate nu ne putem uita în colibă pentru că e închisă şi partea lor din faţă.

Îşi scoase pistolul, îl dezasigură şi urcă pe scara şubredă. Curând fu pe platforma cu funcţie de verandă şi se uită prin uşă. Apoi intră înăuntru dar după puţine minute reapăru:

— Nimic, le strigă el însoţitorilor săi, coborând repede scara şi îndreptându-se spre a doua colibă.

Acelaşi rezultat. Scutură din cap, se duce iar la cei doi.

Cercetarea celei de a treia colibe fu de asemenea fără rezultat. Nu erau de văzut nici vraciul, nici Tolker.

Aici însă, Johns găsise nişte obiecte şi un loc de dormit, unde părea să-şi afle vraciul sălaşul. Dar unde era el?

Sidin doar îl văzuse pe mal. Părea că plecase, urmând să se întoarcă mai târziu. Cum ei nu cunoşteau locurile, preferară să-l aştepte pe bătrân la colibe.

Petre fu trimis la canoe să aducă alimente. Era mai bine să aştepte în colibă, decât să stea în barca îngustă. Comisarul alese coliba pe care o cercetase prima dată. Era curată.

Petre se întoarse cu mâncarea şi cu câteva pături. Nu uitase nici puştile. Comisarul dădu aprobator din cap:

— E bine că v-aţi gândit la arme, domnule Petre. S-ar putea să avem nevoie de ele. Ei, acum ne facem comozi şi ne aşteptăm gazda.

Unul dintre ei stătea mereu la uşă, ca să poată vedea spaţiul din faţa colibelor.

Nu voiau să fie luaţi prin surprindere. Nu se gândeau la bătrân, mai periculos era Tolker, care ştia ce-l aşteaptă de cădea în mâinile comisarului.

Timpul trecu. Se făcu amiază. Dukun-ul tot nu apăruse. Comisarul devenea tot mai neliniştit. Era un om de acţiune, aşteptarea îl enerva. George trebuia să-l liniştească mereu. Târziu, după amiază, reapăru bătrânul indigen. Petre tocmai era de pază. Le strigă încet prietenilor săi:

— Atenţie este acolo!

George şi comisarul săriră şi se repezită la ieşire. Ceea ce văzură îi cutremură. Bătrânul indigen, foarte probabil vraciul, păşea încet peste suprafaţa liberă din faţa aşezării, cu ochii îndreptaţi înainte, ca un somnambul. Lângă el, asemenea unui câine credincios, păşea un tigru uriaş. De mirare nu putură scoate un cuvânt. Comisarul se întoarse repede şi-şi aduse puşca.

George îi puse mâna pe umăr.

— E un tigru îmblânzit domnule Johns, îi şopti el.

— Dar pentru noi un adversar cu atât mai periculos, domnule Farrow, fu răspunsul, asta ar fi trebuit s-o ştiu. Acum fără aprobarea vraciului nu putem părăsi coliba. Dar nu-mi pasă, împuşc fiara fără să clipesc, dacă va fi îndreptată împotriva noastră.

Bătrânul ajunse în mijlocul locului liber. Tigrul deveni neliniştit. Părea să adulmece prezenţa străină. Indigenul se opri şi-l mângâie pe cap. Apoi întrebă ceva cu voce tare. Oamenii din colibă nu înţeleseră. Aceeaşi întrebare răsună din nou în limba malaieză:

— E cineva aici?

Cei trei apărură pe platformă arătându-se. Tigrul începu să mârâie. Dar indigenul se uită tot înainte, ochii săi priveau în gol.

— E orb, le şopti George însoţitorilor săi.

— *Hello*, aici suntem, strigă comisarul în aceeaşi limbă. Tu eşti Dukun-ul pe care-l căutăm?

— Eu sunt, răspunse indigenul, fără să-şi schimbe atitudinea. Ce vor de la mine oamenii albii?

— De la tine nimic. Căutăm un om care a fost ieri la tine, trebuie să fie încă pe aici!

— Nu e aici, a plecat.

— Unde? întrebă nerăbdător comisarul.

— El a vizitat taina junglei. Nu ştiu dacă se va întoarce.

— Cum te numeşti Dukun?

— Tocan matjang.

Comisarul le aruncă prietenilor săi o privire mirată. Tocan matjang în traducere înseamnă domnul sau stăpânul tigrilor.

— Tocan matjang, ce este taina junglei?

— Toţi albii sunt curioşi. Tocan matjang cunoaşte taina şi este bine cunoaşte. Nimeni nu va lămuri taina, căci nimeni nu se întoarce viu.

— Vom încerca şi noi s-o lămurim! strigă comisarul. Sau crezi că ne temem de ceva? Noi nu suntem indigeni care cred tot ce spui tu, noi nu ne temem de nimic. Avem arme bune şi cu ele vom rezolva taina junglei.

Dar bătrânul rămase liniştit. Răspunse doar cu tristeţe:

— Mulţi albi au vorbit aşa şi s-au dus să rezolve taina junglei. Tocan matjang nu i-a revăzut niciodată.

— De ce te cheamă Tocan matjang? Eşti stăpânul tigrilor?

— Tocan matjang e stăpânul tigrilor, regele junglei.

— Aţi auzit domnule Farrow, regele junglei, râse comisarul – un rege orb peste fiare.

— Nu vedeţi tigrul, domnule Johns? interveni George.

— Singur aţi spus că e îmblânzit. Probabil că bătrânul l-a crescut de mic.

Vraciul stătea în acelaşi loc, aştepta continuarea discuţiei. Comisarul care cunoştea foarte bine limba malaieză, întrebă mai departe:

— Ne permiţi să înnoptam aici în coliba ta, Tocan matjang?

— Da. Aduceţi-i şi pe cei doi indigeni care vă însoţesc. Aici în Penepe, omul e mai în siguranţă decât în junglă sau pe apă!

— De unde ştii cine e cu noi? întrebă Johns mirat.

— Tocan matjang ştie tot, cu toate că nu poate vedea nimic. Aici au venit trei albi iar doi indigeni aşteaptă în canoe întoarcerea lor. Trimiteţi după ei, le este şi lor permis să păşească în Penepe.

— Dar e de acord şi tigrul tău să intrăm în aşezare şi s-o părăsim?

— Anam va face ceea ce îi ordonă Tocan matjang.

— Bun, te cred, Tocan matjang. Dar îţi spun că o păţeşte dacă ne atacă.

— Anam nu va face nimic albilor.

Vraciul păşi încet mai departe. La fel de încet urcă scara la coliba sa, apoi dispăru înăuntru. Tigrul se culcă în faţa colibei, se întinse şi puse capul pe labe.. Ochii lui îl fixau pe străini.

— Ce să facem domnule Farrow? întrebă Johns. Chiar credeţi că aici suntem în siguranţă?

George ridică din umeri. Îl studia pe tigru. Ochii acestuia aveau luciri verzui. I se părea că e gata de atac.

— N-avem de ales, sau acceptăm invitaţia vraciului sau ne retragem.

— Deci ce facem? întrebă Johns.

— Rămânem aici, spuse George.

— Bun şi eu sunt pentru. Dar cine îi aduce pe indigenii noştri?

— Merg eu domnule Johns sări Petre. Fiţi doar atenţi la tigru. Iau carabina cu mine. Sper să reuşesc să-i conving pe Sidin şi pe celălalt indigen să vină aici.

Petre părăsi cu prudenţă coliba. Ochii tigrului îl urmăreau. Când Petre dispăru, continuă să-i scruteze pe cei rămaşi.

— Chiar se poate spune că tipul e vrăjitor, i se adresă comisarul lui George. De unde ştie el, câţi suntem şi câţi indigeni avem cu noi? În plus a venit din partea opusă. Chiar credeţi că e orb domnule Farrow?

— Aşa cred, altfel ne-ar fi aruncat o privire, domnule Johns.

— Şi ce credeţi despre povestea cu taina junglei?

— O vom cerceta, răspunse ridicând din umeri George. Tolker e dus în pădure. Poate că a făcut-o să se ascundă mai bine, să dispară. Dukun ne va spune cum putem să-l găsim.

— N-am încredere în el, va voi să ne nimicească, el regele junglei. Auzeam că această denumire e dată doar tigrilor, ei sunt deci regii junglelor.

— Tocan matjang însă vrea să fie stăpânul tigrilor, deci tot un rege, rege al regilor.

— Încetaţi domnule Farrow mă zăpăcesc de tot. Pe şleau, de când sunt în poliţie, aşa ceva nu mi s-a întâmplat. Am fost des în junglă şi am vânat animale periculoase. Dar un om atât de misterios ca acest Dukun n-am mai cunoscut!

II
O INSULĂ PLINĂ DE MISTERE

PETRE SE ÎNTOARSE AGITAT. Tigrul îl studia din nou, fără să dea semne de sculare.

— Ce e Petre? îl întrebă George, după ce Petre se urcase pe platformă.

— Cei doi indigeni au dispărut. Canoea mai este în ascunzătoare dar tipii nicăieri.

— Or fi şters-o laşii. Făcu comisarul supărat, trebuia de fapt să ne aşteptăm. Se tem de Dukun. Marele vrăjitor. Se pare că tuturor indigenilor le e interzisă zona asta.

— Sidin nu e laş, obiectă George, mirându-se şi el de cele întâmplate.

— Ai cercetat locurile, Petre? Nu-i posibil să fi fost atacaţi?

— Nu, n-am găsit nici o urmă de luptă. M-am gândit şi eu la asta. Tipii au şters-o, asta e sigur.

— Ei, să ne obişnuim cu asta, domnii mei, declară comisarul, vom vâsli noi înapoi, asta nu-i rău. Or fi fugit înapoi la barca cu motor, acolo îi vom găsi.

— Dar ce facem noi acum? Trebuie să vorbim din nou cu Dukun. Trebuie să ne spună pe ce drum trebuie s-o luăm ca să-l găsim pe Tolker.

— Îl voi chema. La nevoie mă duc la coliba lui.

Comisarul îl strigă pe vraci, care se arătă imediat pe veranda colibei sale.

— Albii vor să vorbească cu Tocan matjang? întrebă el, cu ochii stinşi orientaţi drept spre înainte.

— Da. Vii tu aici la noi sau să merg eu la tine?

— Tocan matjang nu-i poate considera pe albi drept oaspeţi, nu-i poate invita la mâncare, le poate da numai adăpost.

— Nu vrem invitaţie. Vrem să plecăm dimineaţa devreme de aici. Dar eu trebuie să vorbesc cu tine.

— Omul alb să vină la Tocan matjang.

— Bun, vin. Dar fă aşa ca tigrul să nu mă atace.

— Anum va sta liniştit şi nu va face albilor nimic.

— Vreţi să mergeţi singur? întrebă Petre.

— Da, e mai bine. Ţineţi armele îndreptate spre tigru. Dacă vrea să sară împuşcaţi-l!

George îi dădu cuvântul. Comisarul coborî, apoi se îndreptă încet spre coliba vraciului. Fiara nu se mişca, nici măcar coada nu i se clintea, ca semn de nelinişte.

Scara începea cam la un metru lângă tigru. Comisarului îi bătea inima violent când a ajuns şi urcă repede spre platformă.

George şi Petre nu-şi putură reţine un zâmbet. Johns dispăru în colibă. Cei doi, gata de tragere, aşteptau pe platforma lor.

După o jumătate de oră, comisarul reapăru. George şi Petre luară din nou tigrul la ochi. Dar Johns putu veni nestingherit la ei. Respiră uşurat când fu iarăşi sus.

— Aţi aflat ceva? întrebă George, văzând că acesta întârzie cu explicaţiile.

— Chiar foarte multe. Vraciul susţine că cel mai bine găsim taina junglei mergând cu canoea. Trebuie doar să urmăm cursul apei. Vom da de un mic lac, pe care este o insulă. Dar vraciul ne sfătuieşte să nu păşim pe ea. Spiritele rele, zice el. Ei, putem cerceta şi asta. Aici doar totul este misterios. Dincolo de lac începe o zonă de junglă – acolo trăieşte taina junglei. Deci e vorba de o fiinţă vie şi nu de un demon sau de aşa ceva. Şi cu fiinţe vii ne vom şti noi descurca, nu-i aşa?

Cei doi dădură afirmativ din cap.

— Nu v-a zis vraciul nimic legat de această taină, domnule Johns?

— Din păcate nu, cu toate că l-am întrebat. Ei, o vom găsi noi. Tolker a plecat ieri, tot cu o luntre îngustă.

— Bergas n-a vrut să-l însoţească?

— Da, Dukun a spus asta, fără să-l fi întrebat. El nu-l cunoaşte pe tip. Bătrânul ştie că cei doi au şters-o. Ce ziceţi de asta domnilor?

George şi Petre se mirară. Vraciul nu-şi părăsise coliba şi n-avea cum să ştie. George credea că el dăduse de cei doi indigeni la râu. Aceştia au fugit ca să nu fie fermecaţi. Dar bătrânul era orb, nu-i putea vedea pe indigeni. Şi atunci?

— Când o luăm din loc? întrebă George.

— Mâine dimineaţa, devreme. După socoteala lui Dukun, ne vor trebui cam cinci ore bune. Deci nu ne vom putea întoarce în aceeaşi zi, probabil vom avea multă treabă în junglă. A fost bine că ne-am luat provizii destule, aşa vom rezista mai multe zile în pădure.

Dukun nu se mai arătă. Tigrul rămânea liniştit în faţa colibei sale, părând în final că adormise. Cum se apropia noaptea cei trei deciseră să se culce imediat după cină. Evident unul din ei va veghea cu schimbul. Noaptea trecu fără incidente. Doar tigrul se ridica din când în când, la auzul răcnetelor altor prădătoare din junglă. Pe când călătorii dejunau dimineaţa, devreme, se arătă vraciul. După mâncare, comisarul îl strigă de mai multe ori, dar Dukun nu se mai arătă. Călătorii deciseră să plece, fără să-şi ia rămas bun.

— De n-ar fi fost tigrul, aş fi crezut că a plecat înaintea noastră, zise Johns; aş vrea să mă uit dar tigrul nu mi-ar permite. Să sperăm că ne lasă să plecăm.

— Va trebui să permită, domnule Johns spuse George zâmbind.

Părăsiră coliba. În tot acest timp, tigrul nu părea să se sinchisească de ei. Peste zece minute ajunseră la canoe. Cei doi indigeni nu se întorseseră. În rest, totul era neschimbat. Nimeni nu cercetase barca, după cum putu constata Johns. Urcară în canoe şi porniră. La cotitură cârmiră. În faţa lor era Penepe, aşezarea părăsită.

— Tigrul a dispărut le spuse George însoţitorilor săi. Oare şi Dukun a părăsit aşezarea?

— M-aş uita puţin prin coliba moşului. Să oprim puţin. Voi găsi şi eu o scuză în caz că mai e pe aici.

Cum şi cei doi erau de aceeaşi părere traseră la mal. Comisarul sări afară, cu pistolul în mână, în timp ce ceilalţi ţineau armele gata de tragere. Tigrul putea doar apare în orice moment. Repede, dar prudent comisarul se deplasă la coliba bătrânului. Urcă scara şi dispăru înăuntru. Foarte repede se întoarse. Le făcu celorlalţi semn că coliba e goală, după care le cercetă pe celelalte. Nimic. În câteva minute şedea din nou în luntre, îndemnând continuarea drumului. Ceva le spunea că Dukun voia să le-o ia înainte. Braţul de apă şerpuia înainte. George observă că descriseseră un arc mare de cerc, apoi încetă să mai vâslească.

— Facem un ocol mare, spuse el. Sunt convins că pe uscat se ajunge mai repede la zona de junglă. De aceea ne-o fi spus el să mergem pe apă.

— La naiba, s-ar putea să aveţi dreptate, domnule Farrow, strigă comisarul, trebuia să ne fi gândit mai repede, acuma e prea târziu. Nu cunoaştem drumul pe uscat.

— N-are rost să ne întoarcem, obiectă şi Petre, vâslim mai departe. Oricum ajungem prea târziu, atunci să nu ne istovim.

— Aşa e, confirmă George, apucând din nou vâsla şi la început vom vizita insula. Dukun să ne aştepte în junglă, dar să nu se plictisească.

Luntrea se deplasa mai departe cu viteză redusă.

Peste trei ore ajunseră la lac. Văzură insula şi încetiniră. Farrow cercetă insula cu binoclu. Dar prin tufişurile dese nu se putea vedea nimic.

— Acostăm acolo? întrebă el.

— Clar, trebuie să vedem ce e acolo. Nu degeaba ne-a avertizat Dukun.

— Poate tocmai asta a vrut, domnule Johns, să ne atragă într-o capcană. Nu mi-a plăcut nimic din atitudinea tipului.

— Şi eu mă îndoiesc că e orb, domnule Farrow, răspunse comisarul. Privirea fixă înainte poate fi o prefăcătorie. Ochii lui nu erau ca cei ai unui orb.

— Nu i-am văzut din păcate de aproape, domnule Johns.

— Nici eu. Cât am fost la el în colibă, stătea aşa ca să nu-i văd ochii şi era şi semiîntuneric.

— Ne putem aştepta să fie un mincinos şi să vadă, spuse Petre.

— Atunci e sigur în legătură cu Tolker, zise George, care era de aceeaşi părere.

— Să fim prudenţi, avem de-a face cu oameni periculoşi. Nu degeaba se înconjoară Dukun cu acel văl de mister, declară Johns, acum hai la insulă. Studiaţi-o încă cu binoclu domnule Farrow. Eu şi domnul Petre vom vâsli.

Luntrea se puse în mişcare. George urmărea insula care se apropia mereu. Pe mal şi îndărătul tufişurilor nu era nimic. Când ajunseră destul de aproape George lăsă binoclul. Barca se mişca încet în jurul insulei.

Câţiva copaci înalţi depăşeau restul vegetaţiei. Tufe dese cu spini ascuţiţi împiedecau orice pătrundere în desiş. Nu se vedea mici un loc bun de acostare. Pe partea de nord malul era ceva mai lat. Acolo voiau să coboare, în sfârşit. Pe când Farrow părăsea luntrea văzu pe solul moale nişte adâncituri. Le arătă prietenilor.

— Aici a acostat o canoe, fu de părere comisarul, cred că întâmplător am găsit locul de debarcare.

De pe mal urmăriră desişul. O foşnitură îi făcu să tresară speriaţi. Îşi scoaseră pistoalele gata de tragere. Foşnetul încetă.

— Probabil vreun mic animal, spuse Johns. Să căutăm o potecă pe care să ajungem în interiorul insulei. Prin desiş e imposibil.

Petre se apropie de tufe şi le depărtă prudent. Imediat exclamă bucuros. După tufe începea un drum, făcut de mână omenească.

— Haideţi, avem puţin timp, îi zori comisarul, trebuie să vedem ce-i pe aici.

Poteca şerpuia, ocolind obstacolele, ca arbori doborâţi şi două stânci uriaşe. Deodată apăru în faţa lor un spaţiu liber. După ce înaintaseră încet, cu Petre în frunte, oamenii se opriră miraţi. Era doar un mic luminiş, înconjurat de tufe dese. În centru era un copac înalt de care aproape se rezema o colibă pe stâlpi.

— Aha, insulă e deci locuită, spuse încet Johns, sper că pustnicul e pe acasă.

— Prudenţă, îl avertiză George, îl uitaţi pe Tolker care aici ar putea avea o ascunzătoare.

— Hm. Aveţi dreptate, domnule Farrow. Dar dacă Tolker e într-adevăr aici ne-ar fi văzut şi ar fi tras în noi. Cred mai

degrabă că Dukun stă des pe aici şi asta-i coliba lui.

Se apropiară de colibă. Înăuntru nimic. Comisarul urcă hotărât scara.

— A zburat domnilor, spuse el. După ce aruncă o privire. Aşa o fi fost cum am presupus, coliba e a lui Dukun, aici l-a adăpostit pe Tolker care trebuia să dispară. Acum l-o fi avertizat şi l-a dus în altă parte.

George scutură din cap. El nu credea că Tolker şi vraciul erau aliaţi, cu toate că la început crezuse că Tolker era pe insulă. Totul era atât de straniu, de misterios.

— Mai departe, aici nu mai e nimic de văzut, propuse comisarul. Să vedem în desiş de nu mai sunt şi alte locuri unde poate sta un om. Apoi dispărem de aici.

Desişul era de nepătruns. În final cei trei se întoarseră pe potecă la mal.

Când ajunseră acolo, rămaseră perplecşi. Luntrea dispăruse. Pe pământ erau puse doar proviziile şi păturile. Comisarul înjură. Alerga de colo-colo pe mal, urmărind lacul. Dar barca nu mai era de văzut.

— Bine măcar că ne-am luat armele, zise George. Cel care ne-a luat barca nu vrea ca noi să flămânzim până la moarte altminteri nu ne-ar fi lăsat nici proviziile.

— Dar cum plecăm de aici? răcni comisarul plin de furie. Uitaţi-vă doar la crocodilii de pe mal. Vreţi să înotaţi?

De aşa ceva George nu avea poftă, dar era de părere că va găsi o rezolvare.

— Vraciul ne-a atras în capcană, spuse Petre. El ne-a avertizat intenţionat să nu venim pe insulă, ştiind însă sigur că noi cu atât mai mult o vom cerceta.

— Mi-o va plăti nemernicul, răbufni Johns. De-am şti cum să părăsim insula. Pluta nu ne putem face, pentru aşa ceva sunt prea puţine trunchiuri de copaci.

— Găsim noi ceva, îl avertiză George, mai întâi să ne liniştim. Suntem aici, dar nu avem de ce ne teme. Avem provizii şi arme. Cum ni s-au lăsat păturile înseamnă că suntem consideraţi prizonieri. Deci să aşteptăm ca tipul să apară. Vom păzi malul neîncetat.

— Vă admir calmul, domnule Farrow. NU uitaţi unde ne aflăm. Suntem în plină junglă şi nu putem merge nici înainte nici înapoi. Suntem cu totul la discreţia ticălosului.

— Vom părăsi noi insula, la timpul potrivit, domnule Johns, sunt sigur. Acum însă ducem lucrurile la colibă şi ne amenajăm. Petre va face primul de pază la mal. Pune-te după tufişuri Petre, să nu fi văzut în nici un caz.

Bombănind, comisarul luă câteva lucruri şi-l urmă pe George în interiorul insulei. Îl blestema neîncetat pe Dukun,

pe Tocan Matjang, pe regele junglei.

III
DEMONUL INSULEI

SOARELE ARDEA NEMILOS. George şi comisarul căutară adăpost în colibă. Petre stătea în umbra tufelor înalte aşteptând lângă mal, apariţia hoţului bărcii. Orele treceau una după alta. După trei ore George îl schimbă.

Îl sfătui pe Petre să se culce, să doarmă, deoarece era probabil să facă de veghe şi noaptea. Comisarul era în toane foarte proaste. Era tot mai furios, pe măsură ce trecea timpul. Făcea tot felul de propuneri de moduri de a părăsi insula. George îi demonstra de fiecare dată că era imposibil. Veni noaptea. Petre preluă prima veghe, pe când ceilalţi doi se culcară. Pe ziuă George inspectase insula căutând copaci, în speranţa de a face o plută. Dar arborii erau prea groşi iar ei nu aveau unelte ca să-i doboare. Erau siliţi să aştepte pe insulă.

Dar oare ce erau siliţi să aştepte?

George şi comisarul adormiseră. Curând venea timpul ca Petre să fie schimbat. Mai lipsea o jumătate de oră. Atunci se trezi George. Îl deranjase un zgomot. Se ridică şi lumină în beznă. În cealaltă parte a colibei zăcea culcat comisarul. Respira liniştit şi ritmic, deci mai dormea. George se pregăti să se culce înapoi, când alt zgomot îl făcu să tresară. Era ca şi cum s-ar fi frecat două obiecte unul de celălalt. George se ridică. În acelaşi timp ceva trosni pe acoperiş. Frunzele de Lipai cu care era acoperită coliba, începură să foşnească. Un animal! fu gândul lui George, după care scoase lanterna şi pistolul. Totodată îl trezi pe comisar.

— Ce e? întrebă acesta toropit de somn.

— E un animal pe acoperiş, auziţi domnule Johns? întrebă George.

Johns fu într-o clipă treaz şi-şi scoase de asemenea pistolul.

— Da, e un animal şi încă unul mare domnule Farrow. Doamne o fi vreun şarpe?

George se sperie. Îşi aminti de întâmplarea pe râul Bajat, când în toiul nopţii se trezise cu cortul plin de şerpi cu pălărie. Scăpaseră ca prin minune atunci. Îşi aprinse rapid lanterna. NU, în încăpere nu erau şerpi. Dar foşnetul de pe acoperiş se înteţi. Putea proveni numai de la un animal. Deodată comisarul scoase un strigăt. Sus la intrarea pe uşă apăru capul unui şarpe uriaş. Pendula sâsâind, arătându-şi capul şi o parte din corp. Fu orbit de lumina lanternei.

George ridicase deja pistolul ochi scurt şi trase două focuri. Capul şarpelui fu zdrobit. Corpul începu să se zbată. Foşnea şi trosnea corpul pe acoperiş, aşa fel că oamenii crezură că acoperişul se va prăbuşi. În încăpere căzură frunze şi crengi.

Treptat mişcările şarpelui se liniştiră şi se opriră de tot. Era mort.

— Dumnezeule, ăsta o fi demonul de care vorbea vraciul? murmură comisarul.

George îşi dădu seama de ce fuseseră ei reţinuţi pe insulă. Probabil că vraciul spera ca ei să fie ucişi de şarpele uriaş. Se apropie prudent de reptila moartă, al cărui cap spânzura în faţa uşii. Era o privelişte cumplită. Farrow îşi luă puşca şi încercă să împingă şarpele jos. Reuşi doar cu ajutorul comisarului. Acum şarpele zăcea în faţa colibei. Era de vreo şapte metri lungime, cu grosimea unei coapse de bărbat adult. Petre apăru în faţa colibei; auzise împuşcăturile şi voia să le vină camarazilor în ajutor. Văzând şarpele se cutremură.

— Pot fi mai mulţi şerpi de ăştia pe insulă, Petre, avertiză George trebuie să fim foarte atenţi la veghea de noapte.

— Şi eu am auzit foşnituri în desiş, George. E ca şi cum am fi pe o insulă cu şerpi.

— Cel mai bine ar fi să nu te mai ascunzi în desiş, ci să stai pe mal. Nici atunci nu poţi fi văzut de pe apă. Propunerea era bună.

George plecă la veghe după ce-i spuse lui Petre să fie atent. Şarpele staţionase probabil în copacul înalt iar noaptea pornise după pradă. Când ajunse la mal, George respiră uşurat. Drumul prin desiş era plin de pericole. Peste tot puteau fi şerpi. Mulţi urcau în copaci, atârnând pe crăci cu partea anterioară a corpului.

Farrow cercetă lacul. Luna lumina intens. Nu se vedea, nici o barcă. De pe malurile lacului răzbăteau sunetele fiarelor. De undeva de departe se auzea un tigru răcnind. George rămase pe mal. Se gândea cum s-ar putea părăsi insula. Celălalt mal era doar la treizeci de metri distanţă. Un fleac pentru un înotător bun. Dar ei aveau lucrurile cu ei, puşti, pături şi provizii fără de care nu puteau părăsi insula. Crocodilii vegheau cu străşnicie. Înotau după fiecare obiect care cădea în apă. Şi erau iuţi. George tresări. Foşnise ceva într-un tufiş, undeva în spate. Dar nu era şarpe, nici om. Deci o fiinţă mai mică. Farrow se apropie prudent de tufe. Ţinea lanterna şi pistolul pregătite. Foşnetul se auzi din nou, de undeva din lateral. George se grăbi într-acolo. Foşnetul se îndepărta. George se depărtase cu peste douăzeci de metri de locul unde începea poteca. Foşnetul era acum foarte aproape. George se repezi înainte şi aprinse lanterna. Lumină în desiş şi apucă să vadă ceva dispărând fulgerător în ierburile înalte. Probabil şobolani de apă. Dar asta nu-l mai interesa. Văzuse ceva şi de bucurie era cât pe ce să strige. Îndărătul tufelor era o canoe, cea cu care veniseră pe insulă!

Acum era totul clar. Fuseseră observaţi. Probabil că vraciul îi urmărise sau îi aşteptase pe insulă. Când ei au pătruns în interiorul insulei, acesta a ascuns canoea şi-a scos-o pe a sa din ascunzătoare şi a plecat. George vru să-şi înştiinţeze imediat prietenii. Dar apoi se opri, nevrând să lase atât de importanta luntre fără pază. Hotărât trase două focuri de pistol ca să-şi alerteze camarazii. Apoi aşteptă plin de nerăbdare. Nu dură mult şi Petre apăru pe mal. George îl strigă şi-i arătă canoea. Acesta se bucură nespus. Îl ajută pe Farrow să scoată barca din ascunzătoare.

Imediat după aceea apăru şi comisarul. Şi el jubilă de bucurie la vederea bărcii. Hotărâră să părăsească încă noaptea insula. Pe zi puteau fi uşor observaţi. Mai erau trei ore până la ziuă, pe care le puteau folosi. Cunoşteau calea pe apă. În ciuda pericolelor voiau să ajungă la zona de junglă să vadă ce era cu taina şi să-l caute pe Tolker. George rămase la canoe, pe când comisarul şi Petre aduceau lucrurile. Fu totul încărcat în iuţeală. Apoi urcară şi ei şi plecară. Comisarul râse încetişor:

— Dukun s-a înşelat domnilor, comentă el, noi trebuia să fim victimele demonului insulei, numai că s-a întâmplat tocmai invers.

Farrow nu răspunse. Se gândea la furia comisarului când dispăruse barca. Acum era din nou cel vechi, având un ţel de îndeplinit. Dar inactivitatea nu o suporta.

Lacul fu rapid traversat. Găsiră uşor şi braţul de râu. Luntrea înainta rapid. Dar peste vreo sută de metri fu din nou oprită.

— N-are rost să mergem mai departe, spuse George, e prea întuneric sub copaci şi ne tot lovim de mal. Aşteptăm ziua. Aici nu putem fi văzuţi nici de pe lac.

Fură cu toţi de acord. Opriră barca la mal şi se culcară. George îşi continuă restul de timp de veghe. Când veni vremea vru să-l trezească pe comisar. Concertul matinal al păsărilor îl trezise însă. Comisarul prepara deja dejunul. Mâncară în grabă. După spusele vraciului mai aveau de mers două ore până în junglă; Dukun descrisese cu exactitate comisarului locul unde să acosteze. Asta şi voiau să facă.

Abia acum simţea George călătoria prin minunata pădure din Sumatra ca pe o desfătare. Nu era prea cald, noaptea era reconfortantă. Admira bogăţia vegetaţiei şi manifesta interes pentru numeroasele păsări. Aproape că uitase de scopul călătoriei. Fu trezit din reverie de cuvintele comisarului:

— Suntem aproape de destinaţie domnule Farrow, cred că pe timpul ultimei ore aţi visat cu ochii deschişi.

George recunoscu. Dar acum îl interesa iarăşi aventura. Ce-i aştepta oare în junglă?

Pădurea se făcu tot mai deasă, lucru care-i părea lui George imposibil. Cu atât fu mai mirat, când pădurea începu brusc să se răreascâ.

— Aici e, le şopti comisarul însoţitorilor săi. Aici începe jungla. Vedeţi sunt doar puţini copaci, tufele cresc în grupuri. Apa traversează ţinutul. Curând ajungem la locul de debarcare.

George îşi privi aproape involuntar puşca. Cunoştea aceste zone de junglă şi ştia că aici sunt numeroşi tigrii. Lăsară pădurea în urmă şi fură izbiţi de soarele arzător.

În dreapta era un luminiş în care erau trei copaci şi câteva tufişuri.

— Am ajuns, spuse comisarul încet.

Canoea fu dusă la mal după care cei trei coborâră.

— Şi acum? întrebă Farrow încet, uitându-se prudent în jur.

— Aici începe o potecă în junglă, domnule Farrow. Vom da de o zonă mlăştinoasă. Acolo vom aştepta taina pădurii virgine.

— A pădurii virgine? întrebă George, mai bine s-ar spune a junglei, nu?

— Vei fi având dreptate, domnule Farrow, Dukun spunea aşa. Lăsăm barca aici?

George şi Petre scuturară simultan din cap. Căutară din priviri. La marginea luminişului erau nişte tufe dese. Acolo împinseră barca. Peste zece minute, era ascunsă. Îşi luară armele pe umăr şi porniră. Găsiră şi poteca de care vorbise vraciul. Aveau destule provizii în buzunar. Sperau însă să nu staţioneze prea mult acolo. Poteca era plină de cotituri. Liniştea era nefirească întreruptă doar de câte un strigăt de păsări. Se uitau bănuitori la fiecare tufiş pe lângă care treceau. Peste tot puteau fi ascunşi tigri. După vreo oră ajunseră la zona mlăştinoasă. Se opriră uluiţi. Acolo, despărţită de ei printr-un braţ de mlaştină începea din nou pădurea virgină. Copaci de 60-80 de metri se înălţau peste cei scunzi. Dedesubt o vegetaţie care nu permitea nici o privire în aceea sălbăticie.

Cei trei îşi ţineau armele în mâini gata de tragere. Ochii le umblau peste tot, dar scrutau mai cu seamă jungle de nepătruns.

Curând constatară că braţul de mlaştină închidea o insulă mare de junglă în mijlocul unei zone mai mari, având un aspect de fortăreaţă.

— Acolo trebuie să ajungem, spuse Johns încet, Dukun n-a vorbit de jungle aceasta, a spus doar că aici trebuie să

aşteptăm. Dar eu n-am chef să aşteptăm. Mlaştina are doar zece metrii lăţime, trebuie să reuşim să trecem. Trebuie să încercăm să vedem cât e de adâncă.

— Asta putem face numai la margine. La mijloc nu ajungem. Vedeţi doar crocodilii sunt deja atenţi la noi, se apropie.

— N-am nici un chef să aştept aici, repetă comisarul. Am putea face un pod cu trunchiuri de copaci.

— Mai întâi trebuie să le avem, răspunse George, dincolo sunt destui, dar nu aici, pe partea noastră. Nu ne rămâne decât să stăm să aşteptăm.

Comisarul mârâi ceva de neînţeles. Se apucă din nou să dea ocol insulei de pădure. Cei doi n-aveau chef să-l urmeze. La scurt timp comisarul dispăru.

Aşteptară cu răbdare. Dacă Johns avea de gând să dea iar ocol insulei, ar fi apărut din nou peste circa o jumătate de oră, din sens opus. Trecură zece minute şi auziră un strigăt şi imediat un foc de armă. Cei doi se puseră urgent în mişcare. Alergară cât putură de repede. Comisarul era în pericol, nu trăsese degeaba. Căldura deveni insuportabilă, dar asta nu-i împiedecă la alergat. Nu-şi puteau abandona camaradul. Curând străbătură distanţa parcursă de comisar în zece minute. Merseră mai departe. Curând ocoliseră pe jumătate insula. George vru să se oprească, dar Petre scutură din cap. Curând deveniră tot mai nervoşi. Ce se întâmplase cu comisarul? Încercase cumva să traverseze mlaştina?

George se sperie aşa încât se opri. Petre la fel.

— Până aici n-a putut ajunge Johns, spuse Petre, să ne întoarcem să căutăm din nou.

— M-am uitat peste tot, Petre. Cred că comisarul a făcut prostia şi a intrat în mlaştină unde probabil şi-a găsit moartea.

Petre se uită cutremurat la prietenul său.

— E doar o bănuială de-a mea, care, să sperăm că nu s-a întâmplat. Hai mai departe, să înconjurăm insula, să căutăm peste tot. Dacă nu-l găsim… George nu-şi încheie fraza, dar Petre îl înţelese.

Merseră încet de-a lungul mlaştinei, urmărind totul cu privirea. Dar nici urmă de comisar.

Se întoarseră trişti. Nici unul nu vorbea, dar amândoi ştiau că camaradul lor îşi găsise moarte

IV
REGELE JUNGLEI

VENI ORA PRÂNZULUI. Nu prea aveau poftă de mâncare, dar le trebuiau puteri pentru cele ce-i aştepta. Se aşezară al umbra unor tufe înalte, desfăşurară nişte provizii şi mâncară. Tot timpul se uitau în jur. Se aşteptau în fiecare clipă la un incident. Pasărea pe care o auziseră la venire începu din nou să cânte. George nu cunoştea pasărea. Ascultă încordat. Deodată ridică capul.

— Atenţie la strigătul ăsta de pasăre, Petre. Nu sesizezi nimic?

Petre ridică din umeri.

— Am impresia că ăsta-i un om, continuă George, cred că sunt semnale.

Abia acum începu Petre să se neliniştească.

— E bine că n-am fost văzuţi de pe insulă, George, spuse el, intenţionat am ales locul ăsta. Aveam impresia că suntem observaţi. Aşa însă le-am lăsat impresia că ne-am retras şi după dispariţia lui Johns am renunţat de tot.

— Corect Petre, asta-i bine. Acum vom inversa rolurile şi vom cerceta noi jungla de pe insulă. Poate descoperim ceva.

Intrară prudenţi în desiş. Curând putură vedea prin ultimele tufişuri, jungla în faţa lor.

Erau foarte bine protejaţi, inclusiv de razele fierbinţi ale soarelui.

Trecu o oră. Petre îl prinse brusc de braţ pe George şi-i şopti:

— Acolo George, îl vezi pe Dukun?

George se uită în acea parte. La marginea mlaştinii păşea o siluetă. Se îndepărta aşa că nu-i putură vedea faţa. După îmbrăcăminte şi alură crezură amândoi că era vraciul, cu toate că acum nu-l însoţea nici un tigru.

George se ridică puţin şi se uită după el.

— El e, Petre, şopti el. Vraciul s-a grăbit deci încoace. Probabil că ştie deja că am scăpat de pe insula cealaltă. Trebuie să aflăm ce face aici. Să-l urmărim discret. George vru să iasă din tufiş. Dukun ajunsese al cotitura braţului de mlaştină şi se opri, după care se uită împrejur.

— Nu e orb, comentă Petre agitat.

Şi George observase aceasta înainte de a putea răspunde, îl văzu pe indigen intrând în apă. În apropiere, pe mal erau câţiva crocodili, dar aceştia nu se interesau de el. Indigenul merse liniştit mai departe. Apa mlaştinii îi ajungea până pulpe.

— Un vad, zise George. Acum ştiu cum să ajungem la insula de junglă.

Vraciul tocmai ajunsese acolo. Se opri pe malul celălalt câteva minute, uitându-se din nou în jur. Apoi dispăru în desiş.

— Repede după el! Nu va sta după copaci ci va merge mai departe. După el!

— Dar crocodilii, comentă Petre.

— Nu s-au interesat de Dukun, nu se vor interesa nici de noi. Nu avem timp de pierdut Petre.

Părăsiră desişul şi alergară spre mal. Curând ajunseră la locul unde vraciul intrase în apă.

— E aici, repede, hai dincolo, zori George.

Vru să intre de asemenea în apă, dar văzu cum crocodilii care nu se interesaseră de Dukun când acesta intrase în apă, dintr-odată înotară spre el. Scoase o înjurătură.

— Nu înţeleg Petre, de ce vin bestiile alea încoace?

— Nu uita că el s-a prezentat drept regele junglei. Se pare că domneşte asupra tuturor animalelor.

— Prostii Petre, în aşa ceva eu nu cred.

— Ai văzut mai înainte George, pe noi nu ne vor lăsa crocodilii să trecem.

Fiarele se apropiaseră şi asediau vadul. George era furios. Atunci îi venii o idee bună.

— Îi vom păcăli Petre. Voi merge pe malul mlaştinii şi voi arunca o creangă în apă. Asta îi va deruta. Între timp, tu vei trece vadul. Dincolo vei face tu la fel şi trec eu.

Petre fu de acord. George căută o cracă mai groasă şi alergă cu ea la mal. Cam la douăzeci de metri de vad azvârli craca în apă. Crocodilii se întoarseră urgent şi înotară rapid spre locul unde căzuse craca.

Văzând calea liberă, Petre se repezi înainte. Trebui să meargă încet şi prudent dar avea timp. Bestiile nu erau atente la el, căutând prada căzută mai înainte în apă. Petre ajunse pe malul opus. George se întoarse la vad. Câţiva crocodili îl urmau înotând, dar aceştia fură abătuţi de Petre care aruncă mai multe crăci groase în apă. Aşa putu şi George să treacă cu bine la celălalt mal. Cei doi râseră cu poftă.

Apoi căutară o potecă care trebuia să fie acolo după părerea lor. O şi găsiră, după care dispărură în pădure. Acum prudenţa se impunea în mod deosebit. În fiecare clipă putea apare un om sau un tigru.. Erau siguri că în pădure se aflau astfel de fiare. Abia acum îşi dădură seama cât de periculoasă era acţiunea lor. Se opriră în mod repetat, ascultând încordaţi. Deodată auziră răcnetul unui tigru. Îşi smulseră armele de pe umăr gata de tragere.

— Mai departe, îl îndemnă George pe Petre, care se oprise. Acum pentru noi nu mai există drum înapoi!

Păşiră încet mai departe. După câţiva metri şi se arătă un luminiş în faţă, pe care era un copac mare.

Mai rămaseră câteva minute ascunşi îndărătul tufelor. Atunci de aproape, se auzi din nou răcnetul tigrului. Fiara le venea în întâmpinare. Putea să ajungă curând la ei.

— Repede în copac, îi şopti Farrow lui Petre, după care alergă rapid înainte, luând arma la umăr.

Ajungând la copac se căţără sus. Petre îl urmă. Curând stăteau acoperiţi pe jumătate pe crăcile de jos, gata de tragere.

Atunci şi apăru, venind din lateral, un tigru mare. Ridică adulmecând capul şi scoase un urlet fioros. Se avântă în salturi mari spre copac şi sări în sus pe trunchi. Îi descoperise pe străini. Amândoi traseră simultan. Tigrul fu azvârlit literalmente înapoi. Mai scoase un răcnet lung, văitat, încercând să se ridice, dar se prăbuşi, zgâriind pământul cu ghearele. Agonia nu fu lungă. Animalul rămase întins, nemişcat la pământ.

— Numărul unu, spuse George încet.

Nici nu terminară de vorbit când se auzi un alt răcnet. Erau mai mulţi tigri pe drum. Răcnetul se apropia, apoi, deodată luminişul mişună de tigri. Numărară şapte exemplare splendide. Fiarele adulmecară hoitul tigrului mort, apoi începură să răcnească şi să şuiere. Şi ele îi simţiră pe străinii din copac şi încercară de asemenea să-i ajungă.

— Păcat de ei, zise George cu regret, luând arma la ochi, nu ne rămâne altceva decât să-i împuşcăm.

Dar nu apucă să tragă. În stânga la marginea luminişului apăru deodată silueta vraciului. Şi el îi observă pe străinii din copac. Acum se vedea clar că nu era orb.

În loc însă de a asmuţi mai mult fiarele, el scoase un fluierat strident, după care toţi tigrii se grăbiră spre el. Se culcară pe jos în faţa lui, asemenea unor câini credincioşi. Plin de furie, indigenul îşi scutură braţul către copac, apoi dispăru în desiş, urmat de tigri.

— Regele junglei, şopti Petre respectuos.

— Sun tigri îmblânziţi, Petre, zise George dând din cap. Şi cel pe care l-am împuşcat la fel. Dar sunt dresaţi să atace străinii. Insula asta este imperiul lui Dukun. Probabil că el i-a crescut pe tigri de mici şi s-a ocupat permanent de ei. Nu fi aşa de surprins; şi la circ ai văzut oameni cu încă şi mai mulţi tigri dresaţi.

— Dar ce face tipul cu fiarele aici în junglă. Oare aceasta o fi taina pădurii virgine?

— Poate că da, Petre. Vraciul nu ştie că şi alţi oameni au dresat fiare sălbatice. Tigrii săi nu vor fi ştiind ceea ce ştiu alţii de la alţi dresori.

— E de mirare, ce putere are indigenul asupra animalelor. Chiar şi crocodilii l-au ascultat.

— Asta fost poate întâmplare Petre, eu n-am auzit de crocodili îmblânziţi. Acum e mai important să vedem ce e de făcut. Cred că tipul vrea să se răzbune că i-am ucis un tigru.

— Cel mai bine e să dispărem de aici George. Am rezolvat doar taina pădurii virgine.

— Eşti ferm convins că comisarul e mort Petre? întrebă George gânditor.

— Dar tu nu eşti George?

— Cât timp moartea nu e confirmată mai sper încă Petre. Nu putem încă părăsi locul, trebuie să ne ocupăm mai departe de vraci. Doar el ştie dacă Johns e mort sau nu.

— Vrei să vorbeşti cu el George?

— Sper să mă înţeleg cu el, altfel îi împuşc toţi tigrii.

— Aha, vrei să-l determini pe tip să te asculte, nu-i aşa?

— Clar şi fără fasoane, e doar vorba de viaţa comisarului.

— Atunci să-l chemăm George.

— Nu, dacă o facem va crede că ne e frică. Să vină el!

— Dar noi nu putem părăsi copacul din cauza tigrilor. Sunt sigur că ne observă.

— Să ne observe! În luminişul ăsta nu poate veni nici el nici tigrii. Sunt dispus la tratative, dar dacă ne roagă frumos. Avem provizii şi putem rezista până la două zile. Între timp se va găsi o ieşire.

George vorbise serios. Petre îşi dădu seama că prietenul său va face totul ca să-l salveze pe camaradul lor, dacă mai trăia.

Observară luminişul. Nici o mişcare. Sub ei zăcea tigrul mort. Era păcat de blană, dacă nu urma să fie jupuită, curând. Operaţiunea trebuia făcută rapid, înainte de a începe să putrezească.

— Cobor jos după blană, propuse George, tu stai aici şi fii atent. Cum soarele asfinţea, trebuie să se grăbească. Reuşii să jupoaie blana. O frecă cu sare şi o întinse la uscat, apoi trase hoitul în desiş.

Pe când voia să se urce în copac, auzi strigătul prietenului său. Se întoarse grăbit şi-l observă pe vraci, care ridică braţele în semn de pace.

— Vreau să vorbesc cu omul alb, spuse el.

— Hai mai aproape, răspunse George în malaieză.

Indigenul se apropia încet. Înainte de a putea spune ceva George îl repezi.

— Ne-ai minţit, nu eşti nevăzător!

— Tocan matjang nu trebuie să se scuze, albii au venit la el, nu el s-a dus la albi, răspunse el mândru.

— N-are importanţă. Ce vrei de la noi?

— Albii sunt în imperiul meu, aici domneşte Tocan matjang cu tigrii săi.

— Am văzut, dar noi nu ne temem nici de Tocan matjang nici de tigrii săi. Uite acolo! Aşa vor păţi toţi tigrii săi dacă încearcă să ne atace.

Indigenul aruncă o privire ciudată splendidei blăni. Ce se petrecea în cugetul său nu se putea şti.

— Ce vor albii de la mine? întrebă el.

— Unde e camaradul nostru?

— Tocan matjang nu ştie.

— Iar minţi! de n-ai fi venit cu semnul păcii, acum te-aş împuşca. Te mai întreb o dată, unde e prietenul nostru?

— Vor părăsi oamenii albi imperiul meu, dacă prietenul lor se întoarce?

— Mai căutăm pe un om şi tu ne-ai spus că e aici. Îl vrem şi pe el.

Indigenul medită.

— Peste o oră le voi da de ştire albilor. Va fi aproape noapte. Vor albii să stea în copac? Tocan matjang le oferă o colibă.

— Aici suntem mai în siguranţă decât în coliba ta. De ce vrei să ne dai de veste de-abia peste o oră? Îl vreau acum. Şi noaptea îţi putem împuşca tigrii.

— Camaradul vostru trăieşte, îl voi trimite să se întoarcă la voi răspunse indigenul.

— Când?

— Când albii vor părăsi imperiul lui Tocan matjang.

— Nu, vom pleca atunci când camaradul nostru va fi aici cu noi iar celălalt ne va fi predat. Altfel rămânem aici şi ne ocupăm de tigrii tăi.

Indigenul se nelinişti.

— Nu vi-l pot preda pe acela, Tuan, spuse el. Era prima dată că li se adresa albilor cu Tuan, domnule, prin asta George îşi dădu seama că partida era pe jumătate câştigată.

— Unde e omul? întrebă el.

— Nu mai e aici, a fugit, când Tocan matjang i-a spus că Tuanii au pătruns aici.

— George păşi aproape de indigen.

— Iarăşi minţi, spuse el, scrutându-l tăios cu privirea.

— Nu Tuan, Tocan matjang spune acum adevărul.

— Dar ştii unde s-a dus omul, nu-i aşa?

— Da Tuan.

— Bun, o să ne spui. Unde e camaradul nostru?

— Tuan, vă voi duce la el. Nu mai aveţi a vă teme de Tocan matjang, el a văzut că ceilalţi oameni l-au înşelat.

— Tu vrei doar ca să ne ucidă tigrii tăi.

— Nu, Tuan, Tocan matjang şi-a închis tigrii, ca să nu-i ucidă Tuan-ii. Puteţi veni liniştiţi. Tocan matjang e cinstit.

— Şi blana tigrului? întrebă George.

Indigenul dădu din cap afirmativ.

— Tuan, poţi s-o păstrezi. Tocan matjang nu mai vrea s-o vadă. A fost tigrul său cel mai drag.

— Îmi pare rău, spuse George fără să vrea, făcându-i semn lui Petre să coboare din copac.

Acesta se execută şi-i spuse în germană prietenului său:

— Încă n-am încredere în el, George ne va atrage într-o nouă cursă.

— Nu-l slăbi din ochi, Petre. Ia-ţi pistolul în mână să vadă că nu glumim. E doar un criminal şi el care a vrut să ne ucidă.

Petre îşi scoase pistolul. Indigenul văzu, dar nu spuse nimic. O luă înainte. Intrară pe o potecă îngustă şi după câţiva metri ajunseră într-un luminiş mai mare. Aici erau colibe pe stâlpi.

O suprafaţă mai mare de pământ era folosită drept ţarc. Acolo patrulau tigrii. George îi numără rapid. Erau şapte.

Într-una din colibe zăcea comisarul prizonier. George îl eliberă. Omul ar fi vrut să se repeadă la indigen, dar Farrow îşi opri.

Află că Johns fusese atacat de un tigru şi doborât la pământ. Reuşise să tragă un foc de armă dar nu nimeri. Ca să-şi salveze viaţa trebuise să se predea şi să-l urmeze pe indigen. Totul se petrecu atât de repede, încât camarazii nu-l mai găsiră când merseră să-l caute, dând ocol insulei.

Treptat, comisarul se linişti. Făcu un târg cu indigenul. Îl lăsa în pace, în schimbul lui Tolker. Acesta se refugiase din nou pe insula pe care ei înnoptaseră. Ca să fie sigur, Johns percheziţionă colibele. Tolker dispăruse cu adevărat.

Hotărâră să înnopteze pe insulă din mlaştină. Tot nu aveau încredere în vrăjitor şi vegheară noaptea cu schimbul, dar nu se întâmplă nimic.

Dimineaţa, Tocan matjang ăi conduse până la vad. La întrebarea lui George, cum de crocodilii nu-l atacau, indigenul zâmbii:

— Un mic truc, Tuan, nimic altceva.

— Şi de unde ştiai tu, de însoţitorii noştri?

— Tocan matjang i-a văzut mai întâi Tuan, ei au fost atât de speriaţi că a fugit.

Cei trei izbucniră în râs. Traversară vadul. Dukun rămase în urmă.

— Am aflat de la el mai mult decât voia să spună, povesti comisarul. Pe timpul captivităţii m-am întreţinut adesea cu el. Îl cunoştea pe Bergas, pe care l-am lichidat eu. Acesta şi Tolker l-au vizitat şi i-au tot felul de promisiuni dacă i-ar ascunde o vreme. Dukun acceptase. Bergas însă nu voia să rămână la el ci voia să o şteargă şi să-i sufle lui Tolker partea. Acesta îşi dădu prea târziu seama. Nu-l putea urmări pe Bergas. Ne descoperise pe noi şi o şterse apoi pe insula de junglă, unde îl conduse vraciul. Acum iar a şters-o dar îl prindeam cu siguranţă.

— Şi dacă nu-l găsim pe insulă domnule Johns? obiectă George.

— Atunci mă va cunoaşte vraciul şi atunci nu voi ţine seama de nimic. Dar nu cred că ne-a minţit.

— Tolker ştie că noi am fost pe insulă, va găsi şarpele mort şi va fugi îngrozit de acolo.

— Şi unde să se ducă?

— La râul Bajat, unde e ascunsă barca lui cu motor. El poate scăpa cu ea. Şi în plus a fugit pe uscat, ori drumul e mai scurt decât pe apă.

— La naiba, aveţi dreptate domnule Farrow. Ba nu, tipul va crede că şi malurile sunt supravegheate de oamenii mei.

— Tolker ştie că nu aveam decât doi indigeni cu noi, domnule Johns.

— Ei, nu vom face o problemă din asta. Să ne grăbim, mai bine, să ajungem la insula aceea cât mai repede. Puteam fi acolo în două ore.

Înaintară cu vigoare. Curând ajunseră la râu. Scoaseră rapid barca din ascunzătoare iar peste un sfert de oră pluteau din nou pe apă.

Călătoria se desfăşură în tăcere. Nici unul nu simţea nevoie să vorbească despre aventură. Până în acel moment nu realizaseră încă nimic, rezolvarea tainei pădurii virgine nu fusese de fapt intenţia lor.

V
SENTINŢA DIVINĂ

Lacul apăru înaintea lor, insula cea mai mică părea uitată şi părăsită.

Călătorii acostară. Nu mai trebuiau să se ascundă.

— E îndoielnic, dacă-l vom găsi pe Tolker pe insulă, zise George, dacă s-a ascuns, nu-l putem căuta peste tot.

— Îi vom găsi urmele, domnule Farrow. Fără Tolker nu voi părăsi zona.

Acostară din nou acolo unde poteca ducea spre centrul insulei.

— Acum însă să fim mai prudenţi decât prima oară, spuse comisarul, n-aş vrea să ni se mai fure o dată canoea.

— Atunci unul din noi va rămâne aici. Întrebarea este cine, răspunse George.

— Eu nu pot rămâne, eu trebuie să-l arestez pe tip. Deci poate intra în discuţie doar unul din dumneavoastră.

Petre zâmbi:

— Du-te liniştit George, eu rămân, declară el.

— Putem trage la sorţi Petre, contră George.

Petre dădu din mână.

— E bine, George, tu ai găsit atunci canoea şi meriţi o răsplată. Deci eu voi rămâne de pază.

George şi comisarul se îndreptară spre desişul în spatele căreia începea poteca.

Îşi pregătiră din nou pistoalele, era vorba acum de cel mai periculos adversar, în caz că acesta s-ar mai afla pe insulă.

Comisarul era convins de aceasta.

Păşiră încet înainte. Din când în când, Johns se oprea şi asculta. Pe insulă totul era nemişcat. Nimic nu trăda prezenţa umană. Dar asta nu-l influenţa pe poliţist.

Ajunseră la luminişul din mijlocul insulei. Urmăriră atenţi coliba.

Putea fi periculos de a intra neasiguraţi în colibă. Tolker i-ar fi putut lichida uşor cu două gloanţe bine ţintite.

— Mă voi repezi într-acolo, domnule Farrow, ţineţi doar coliba sub observaţie, se rugă comisarul, trageţi urgent, dacă tipul se arată.

George dădu din cap. El nu credea că Tolker s-ar afla în colibă. Era posibil ca omul să-i fi văzut şi să se fi ascuns. Ar fi fost o mare prostie din partea lui, dacă ar folosi coliba.

Din trei salturi comisarul fu la colibă. Asemenea unei pisici urcă scara. Aruncă o privire prin uşă, apoi se întoarse spre George şi dădu din mână a negare.

Deci Tolker nu era aici. George cercetă copacul înalt de lângă colibă. Nu, nici acolo nu s-ar fi putut urca, nu erau crăci prea joase pe care să se poată urca cineva.

Trebuia deci căutat în altă parte.

Pe când comisarul se întorcea la George, el se aplecă şi ridică un mic obiect, pe care îl cercetă cu atenţie.

— Tolker e aici, domnule Farrow, declară el cu convingere, sau dumneavoastră aţi pierdut asta?

Îi arătă lui George obiectul găsit. Era un simplu nasture. Nici George şi nici Petre nu aveau nasturi de acel fel. George îşi aminti că ar fi văzut acel model la Tolker.

— Nasturele a fost pierdut recent, domnule Farrow, nu s-a înfundat în pământ. Tolker e aici. Nu se poate să fi plecat.

— De ce nu? întrebă George.

Comisarul râse cu tâlc.

— Ştiam deja când am ajuns la insulă că omul e aici. N-aţi văzut urmele de pe mal? Tolker şi-a tras luntrea pe mal şi a târât-o o vreme.

— Asta am observat pe când discutaţi cu domnul Petre despre paza bărcii. Am dat tufele la o parte şi am văzut canoea lui. Tolker este deci aici.

— De ce nu ne-aţi spus-o imediat, domnule Johns?

— Am vrut să vă surprind. Şi acum să căutăm. Pentru el cel mai bine ar fi să se predea singur.

Comisarul vorbise foarte tare, se vede, să fie auzit de Tolker. Dar totul rămase nemişcat şi mut.

— A făcut şi altceva decât deturnarea de fonduri la societatea petroliferă? întrebă George.

Comisarul râse, ridică din umeri apoi se apropie cu gura de urechea lui George:

— Probabil şi o crimă, îi şopti el, nu e prea sigur. N-am vrut să spun tare, ca să nu-l sperie. Nici nu se gândeşte că noi de aceea l urmărim.

George se uită în jur. Dacă omul era un ucigaş, atunci ştia ce soartă îl aştepta, dacă pica î mâinile autorităţilor. De aceea se va apăra până la capăt.

Şi comisarul scrută atent împrejurimile. Părea să gândească la fel ca şi George.

Se retraseră până la potecă. Aici se opriră.

— Cum vreţi să cercetaţi desişul? domnule Johns, întrebă Farrow. Vedeţi doar ce periculos este.

— Am o idee bună. Cred că-l vom prinde pe tip mai sigur noaptea.

— Noaptea? întrebă George mirat.

— Da, Tolker va încerca să scape de aici. Noi vom ascunde barca noastră şi vom aştepta acolo unde este a lui. Va veni

după ea şi aşa ne cade în mână.

— Planul e bun, domnule Johns. Hai să mergem la Petre să-i spunem. Eu…

George se opri. În desiş trosni ceva şi-l făcu să se întoarcă. Răsună o împuşcătură, un strigăt scurt şi un freamăt în final.

George şi comisarul îşi ţinură armele îndreptate spre desiş. Nu se mişca nimic, doar freamătul se mai auzea.

Hotărât Johns depărtă crengile tufei celei mai apropiate. Nu se sinchisea de spinii care-i zgâriau mâinile. Intră în forţă în tufă, urmat de George.

Ce văzură era un spectacol groaznic.

Tolker zăcea la pământ. Ţinea arma în mână. Sângera dintr-o rană de la piept.

În jurul gâtului însă, i se înfăşurase unul din acei oribili şerpi cu pălărie care, la apropierea comisarului vru să fugă. Acesta îl ucise cu un foc bine ţintit, apoi se aplecă spre Tolker şi-l cercetă.

— Rană gravă, îi spuse el încet lui Farrow, nu scapă. E mai bine pentru el.

Tolker îl auzise, deschise larg ochii şi-l fixă pe comisar.

— S-a… terminat… cu mine? întrebă el cu pauze.

Poliţistul dădu din cap.

— Atunci… recunosc totul. Eu… Am… delapidat. Banii sunt la mine. Şi crima… eu am comis-o… Eu l-am împuşcat pe Henders, da, eu.

Comisarul dădu din cap spre George, care înţelesese fiecare cuvânt.

— Te-ai împuşcat singur? Tolker, întrebă el.

— Din… greşeală… Şarpele… a căzut pe mine când am… vrut să trag în voi. M-am speriat… am vrut să mă apăr de şarpe… Am tras… şi m-am nimerit pe mine.

— A fost o sentinţă divină, spuse George încet.

Rănitul mai deschise odată ochii, încercă să se ridice apoi căzu înapoi. Era mort.

Johns îi închise ochii. Apoi îi cercetă buzunarele. Luă totul. În portofel găsi suma delapidată.

Peste o oră îl îngropară şi puseră pe mica movilă o cruce simplă. Comisarul spuse la groapă o rugăciune simplă.

Curând erau din nou pe apă. Toţi erau mişcaţi de sentinţa divină. Johns fusese în mare pericol. Criminalul îl luase la ochi. Şarpele cu pălărie îi salvase viaţa.

— Şi eu am lichidat animalul, spuse comisarul trist, aşa e omul, mereu nerecunoscător.

Spre seară ajunseră la râu. Aici îi găsiră pe Sidin şi pe malaiez care fugiseră într-adevăr speriaţi la vederea Dukunului. Nimic nu i-ar fi putut determina să se întoarcă la Penepe.

La întoarcerea cu barca cu motor, comisarul le făcu o propunere lui George şi lui Petre pe care ambii o acceptară.

Sfârşitul volumului: **REGELE JUNGLEI.**

AVENTURILE SUBMARINULUI (ECHIPAJULUI) DOX SCURT DOCUMENTAR

În anul 1930 editura germană „Noua Casă editorială" lansa un serial literar de călătorii şi aventuri, dar la data aceea nimic nu prevestea că va avea o existenţă atât de îndelungată şi o priză la public pe măsură, încât să depăşească cele mai optimiste aşteptări.

Romanul, publicat în broşuri cu apariţie periodică, a debutat sub două titluri de sine stătătoare şi cu eroi diferiţi, dar înrudiţi prin tematica generală şi, în anumite cazuri prin acţiunile comune ale personajelor. Astfel episoadele intitulate „John Farrow's U-Boat Abenteur" (Aventurile lui John Farrow cu submarinul) au avut ca eroi principali pe căpitanul Farrow, pe fiul său John Farrow şi pe ajutorul de timonier

Hein Gruper, iar secundari, pe primul ofiţer Rindow, ofiţerul secund Brun, timonierul Gerard Plundow, primul inginer Hagen, tunarul Jan Brinken, maşinistul Kard şi alţii. Acest titlu a fost dublat de cel intitulat „Aventurile lui John Farrow", ai cărui protagonişti sunt doar John Farrow şi Hein Gruben.

În broşurile „Rolf Torring's Abenteur" (Aventurile lui Rolf Torring) au excelat aventurierii Rolf Torring şi Hans Warren, secundaţi de negrul congolez Pongo.

Ambele titluri au avut îndeobşte – ca autori – pe Hans Warren, un pseudonim literar în spatele căruia se ascundeau numele, între care amintim pe Hans Reinhard, Wilhelm Reihard, Rolf Becker, Hans Hartig, Wiliz Parrz Drixtner, Rudolf Konig, Hans Zomack şi alţii.

Serialul în variantele de mai sus a apărut până în zilele noastre, cu unele întreruperi datorate mai multor cauze, principala din acestea fiind izbucnirea primului război mondial. Astfel, între anii 1930 şi 1939 au văzut lumina tiparului 445 de numere cu Rolf Torring şi 357 cu John Farrow, la toate acestea adăugându-se 6 manuscrise găsite ulterior, scăpate de furia bombardamentelor aeriene.

După război, de îndată ce lucrurile au intrat pe făgaşul normal şi ţinând seama de adeziunea la public de care s-a bucurat tot timpul acest serial, Noua casă editorială amintită a reluat în 1950 publicarea romanului cu noi episoade originale, dar şi cu reeditări din perioada interbelică, reuşind ca până la sfârşitul anului 1961 să ofere cititorilor 273 de numere cu Rolf Torring şi 242 cu John Farrow.

După o altă întrerupere. În anii nouăzeci au continuat apariţiile, cu intermitenţă, încât în prezent se ştie că Rolf Torring a mai câştigat în această nouă etapă 69 de broşuri, ultima dintre acestea cu numărul 579, fiind intitulată „Sfinţii tibetani". În acelaşi interval de timp, din „aventurile lui John Farrow cu submarinul" au mai apărut doar 4 exemplare. Pe temeiul datelor deja existente, apreciem că din 1930 şi până în zilele noastre s-au imprimat aproximativ 1400 de numere din toate titlurile generice menţionate mai înainte.

Este demn de semnalat că unele numere, cu titluri similare au subiecte şi coperţi diferite, precum şi faptul că în decursul vremii formatul şi numărul de pagini au variat.

Pe lângă titlurile generice deja consacrate între anii 1947 şi 1998 a fost editată o interesantă şi atractivă literatură colaterală înrudită cu aventurile lui Rolf Torring dintre care evidenţiem: Aventurile lui Tranks, Aventurile lui Rolf Bergmann, Aventurile lui Hans Warren, Aventurile lui Fred Holm, Aventurile lui John Faber în ţări îndepărtate, Aventurile lui Peter Palm, Aventurile lui Rolf Fleet, Amintirile lui Rolf

Torring, benzi desenate, culegeri, etc. Unele dintre acestea, precum şi câteva numere din Aventurile lui Rolf Torring şi Aventurile lui John Farrow cu submarinul au fost tipărite de diverse edituri din Germania, Austria, Anglia şi Elveţia.

Conţinutul şi prezentarea grafică ale acestei duble colecţii au fost susţinute de o publicitate adecvată, prin presă, monografii, afişe, cărţi poştale, insigne, certificate numerotate şi altele.

Popularitatea acestui roman fluviu a atras atenţia cineaştilor germani, care în 1965 au turnat la Bangkok, în Thailanda filmul artistic „Blestemul rubinului negru" inspirat din aventurile lui Rolf Torring.

Se pare că entuziaştii admiratori ai acestui serial literar au creat şi o asociaţie a lor internaţională care îşi convoacă periodic nostalgicii săi aderenţi.

Desigur, după cum s-a văzut, ecoul acestei popularităţi a depăşit frontierele germane şi nu putea să nu sensibilizeze încă de la început o asemenea instituţie de promovare a literaturii autohtone şi străine în România, precum era Editura Ig. Hertz, binecunoscută publicului român încă din 1881 prin publicarea unor valoroase şi incitante romane în fascicole şi broşuri.

Astfel în anul 1933 inimosul responsabil al acestei edituri, Ştefan Freamăt a iniţiat apariţia în ţara noastră a serialului german în traducerea prelucrată a lui Lia Hârsu, sora scriitorului Ion Gorun. Titlul generic al ediţiei româneşti a fost sugerat de acelaşi redactor, care inspirându-se după cunoscuta marcă DOXA de ceasuri elveţiene, a atribuit submarinului din episoadele cu John Farrow denumirea DOX.

Şi astfel, în versiunea românească, Aventurile lui John Farrow cu submarinul au devenit Aventurile submarinului Dox, având ca personaje principale pe căpitanul Farrow, George Farrow (John Farrow), doctorul Robert Bertram şi Petre, zis şi uriaşul (Hein Gruber); acestea au apărut cu 91 de numere.

În ceea ce priveşte Aventurile lui Rolf Torring, ele au avut 79 de numere şi au fost intitulate Aventurile echipajului Dox, avându-i ca eroi pe Marian Farrow, fratele mort la căpitanului Farrow (Rolf Torring), pe acelaşi negru congolez Pongo şi pe doctorul Robert Bertram, care în ediţia germană este însuşi „autorul" Hans Warren, cu rolul de povestitor.

La vremea sa, această colecţie a exercitat şi la noi o imensă putere de atracţie asupra cititorilor de toate vârstele şi îndeosebi a tineretului şi nu-i de mirare că aceasta a stârnit o mulţime de controverse, provocate de mania oarbă a unor cercuri obtuze sau grupuri concurente, ceea ce a trezit fireasca

reacţie a unor intelectuali de prestigiul. Aşa de pildă, Mircea Eliade spunea că „Romanele de aventuri sunt chiar utile la o anumită vârstă. „Pericolul ştie toată lumea unde e”, iar Tudor Arghezi era de părere că „Acuzăm cartea şi filmul, ca să nu ne scuzăm pe noi de incapacitatea selecţiunii”.

Cu toate acestea, supusă diverselor presiuni, Editura Ig. Hertz şi-a încetat activitatea în 1936 şi în urma acestui fapt aventurile submarinului (echipajului) Dox s-au oprit la numărul 170, deşi, după cum am văzut varianta originală germană continuă şi astăzi să-şi afirme tinereasca sa longevitate.

E drept că ulterior s-au întreprins încercări de readucere în atenţia publicului cititor românesc a cestei colecţii de către unele edituri, cum au fost „Danubiu” în urmă cu vreo jumătate de veac şi alte edituri, după 1989, însă broşurile apărute erau reeditări şi nu au depăşit 22 de enumere.

Ca şi multe alte tipărituri apărute în editura Ig. Hertz cum sunt Colecţia celor 15 lei, Colecţia femeilor celebre, Pământul misterelor, Grozăviile Siberiei şi Aventurile submarinului (echipajului) Dox poartă semnătura lui Ştefan Freamăt.

În luna august 1983, exact la cincizeci de ani de la apariţia Dox-urilor, colaboratorul nostru Aurel Lupăşteanu a luat legătura cu venerabilul octogenar Ştefan Freamăt (decedat în 1985), de la care s-au obţinut o parte din aceste informaţii, precum şi câteva numere originale din John Farrow’s U/Boat Abenteuer şi Rolf Torring’s Abenteuer. Această întâlnire a fost hotărâtoare pentru continuarea operei lui Ştefan Freamăt.

Noul început însă nu a fost cu putinţă decât în 1997, la peste şaizeci de ani de la apariţia ultimului număr al Dox-urilor traduse după ediţiile germane.

Răspunderea morală, intelectuală şi nu în ultimul rând materială şi-a asumat-o un grup redacţional de iubitori şi colecţionari ai acestui roman serial, al cărui suflet este Petru Istrate, în calitate de redactor coordonator, traducător şi susţinător financiar. Colectivul de entuziaşti ai dox-urilor a mai avut în componenţă sa pe Aurel Lupăşteanu, în calitate de grafician şi traducător, pe Petru Fodar ca tehnoredactor, pe Emil Purcărea, în calitate de colaborator tehnic şi pe Klaus Strempel, ca traducător.

Noua serie a Aventurilor submarinului Dox a fost inaugurată firește cu numărul 171, apărând în principiu lunar, în câte şase exemplare nepuse în comerţ. Odată cu numărul 200 se încheie acest ciclu şi colectivul redacţional foloseşte prilejul pentru a mulţumi tuturor acelora care au contribuit direct sau indirect, prin strădania şi talentul lor, prin enormul

efort material sau prin susţinerea morală la apariţia în premieră a celor 30 de exemplare traduse din germană.

Totodată dorim cu această modestă realizare să se constituie într-un fierbinte omagiu adus memoriei lui Ştefan Freamăt, sufletistul redactor responsabil al cvasi-septuagenarei colecţii Aventurile submarinului (echipajului) Dox..

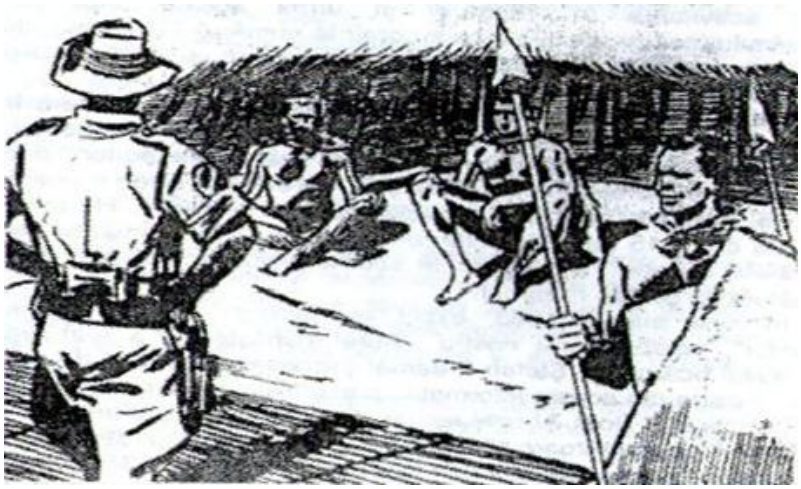

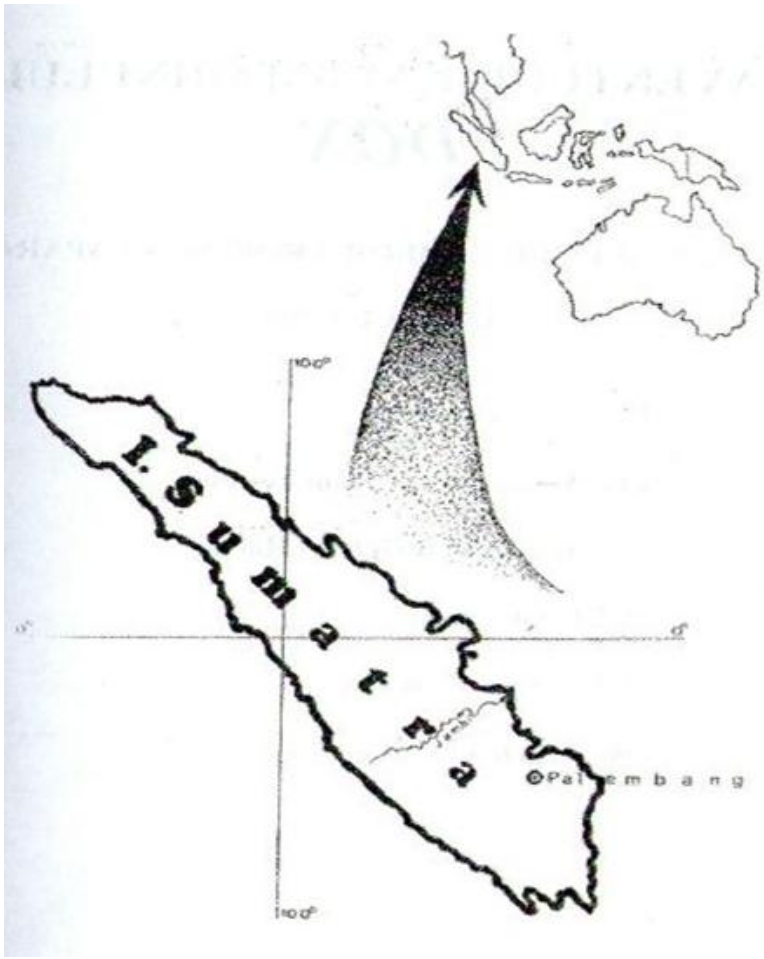

În numărul următor:

CUŞCA DE OŢEL.